

Och då fastän tusende snegla
 Och le åt din fart, kan du segla
 I dygdens och nöjenas famn :|:
 Emellan Charybdis och Scylla,
 Och resans bestämmeelse fylla
 Och landa i sällhetens hamn. :|:

Slumra sött! — än wid din moders hjerta,
 Känner du ej lifwets qual och flård:
 Dina drömmar ana ingen smärta:
 Modersbröftet är din hela werld.

Åh! hur ljust man drömmar dessa korta,
 Första stunder i en moders famn!
 Alla minnen deraf äro borta —
 Blott en aning lefwer utan namn.

Trenne gånger ödet sig förbarmar,
 Trenne gånger kan man finna ro,
 Och i kärlekens beskydd och armar
 Uppå lifwets högare sällhet tro.

Kärleken wälsignar först den lilla
 Fremlingen, som in i werlden går,
 Ödr hans första wandring lugn och stilla,
 Som en moder wid hans sida står.

Snart de sköna dagarne förswinna,
 Himlen mulnar öfwer ynglingen:
 Åter sjunker då, som ålskarinna,
 Kärleken uti hans famn igen.

Dock, — i stormen brytes blommans stängel,
 Lifsa menskohjerrar: kärleken
 Ödr den gamla sist, som dödens ängel,
 Jublande och glad, till himmelen.

Säljes i Bruzelii Bokläddor för 1 fl. B:ts.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

Ute blåser sommarwind,
 Gården gal i högan lind;
 Mor hon går på grönan äng,
 Väddar barnet blomster-sång,
 Strödr långa rader
 Ut af ros och blader.

Ängen står så gul och grön;
 Solen stänker guld i sjön,
 Väcken rinner tyst och sval
 Mellan widen, asp och al:
 Bror bygger dammar
 Åt sin såg och hammar.

Syfter sopar stugan ren,
 Sätter löf i taket sen;
 Uppå golfwet skall hon så
 Liljor och konwaljer små,
 Rosor så rara:
 Der skall barnet wara.

Skeppet gungar lätt på wåg
 Med sitt segel, mast och tåg,
 Gångar sig åt främmand' land,
 Hämtar barnet perleband,
 Hjortel af siden,
 Skor med granna smiden.

Lilla gula gåsen ung,
 Len lifsom en silkespung,
 Mor med moder sin i säs,
 Villar wingen med sin näs:
 Wallherden hwilar
 Wid sitt horn och pitar

Lindorm solar sig på sten,
Som ett sammet hvit och len,
Bill i barnets wagga gå,
Men det skall han aldrig få;
Han skall bli bunden
Uti gröna lunden.

Trollet sitter wid sin vägg,
Rammar ut sitt silfver-skågg,
Sjunger wid den gråa håll:
„Liten find, kom hit i quåll!
„Dig vill jag lofwa
„Under guld-ås sofwa.“

Får han gjordar om sitt lif
Sitt bälte och sin blanka knif,
Lar jernsporrar på sin sko,
Rider öfver berg och mo,
Trollet att förstå
Som vill barnet råda.

Snart är liten find en man:
Gångarn grå då sadlar han,
Lager brynja, swärd och spjut;
Och i kamp han rider ut;
Spänner sitt bälte,
Strider som en hjälte.

Liten fager jungfru opp
Växer, fort som rosens knopp:
Virkar sen åt ungerswen
Rappan blå, och får igen
Gäst-ring och spänne
Och gullspann på ännu.

Du kommer, du lilla, du lilla!
Till werdenes buller och willa
Från lugn och från sömn och från ro, :|:
Till sorlet och larmet och flården,
Till luset, till lifwet och werlden,
Der qualen och sorgerna bo. :|:

Först fågnas wäl litet ditt öga,
Men själen och känslorna följa —
Och hjertat blir ledset och kallt. :|:
Du njuter en smula med sinnet,
Men sen kommer ångern och minnet
Och döden — och sen är det allt. :|:

Jag råder dig, menlösa flicka!
Blott hastigt på flugspelet blicka
Och blunda sen ewigt igen. :|:
Och fly från den osälla jorden,
Och mins dessa warnande orden:
Att lyckan ej fins uppå den. :|:

Om åter din födelse-stjerna,
Bestämt dig, olyckliga tärna!
Att dröja på sorgernas jord, :|:
Och dödet dig menat så illa
Att du blir en skönhet, du lilla!
Så hör och förnim mina ord. :|:

Låt guldet ditt öga ej blanda,
Ej smickrars forsforer tända
En gyllande eld i ditt bröst! :|:
Tro aldrig din wän och din spegel,
Men följ som en gyllene regel
Förnufts och stolthetsens råst! :|: